

Lägermorden

Phoenicia Salén

Lägermorden

Allting började när vi på vårt konfirmationsläger hittade en död tjej i en skruttig segelbåt. Hennes handleder var uppskurna och blodet hade sipprat ut. Det låg en glasbit från en gammal ölflaska med blod bredvid hennes hand. Poliserna hade förklarat den tragiska döden som självmord och lämnat och gått vidare från mordet. Hon var en tjej som ingen riktigt visste namnet på och hon var tjejen som var osynlig. Den enda som verkligen visste vem hon var, var hennes syster, Hilda. När vi hittade Idun i segelbåten så brast Hilda ut i tårar och började skylla på oss. Tjejerna på lägret hade sagt massor av saker, då Hilda antog att det var därför hon nu låg i den skruttiga båten med handlederna uppskurna. Men låt mig, Celine Karlsson ta det från början.

-Okej, puss puss. Jag måste gå nu! Alla börjar samlas på gräsplätten. - Åhhh, vår flicka har blivit så stor, sa mamma med en stolt röst. -Jag vet, jag är så stolt över dig, svarade pappa då han försökte hålla tårarna borta. Mina föräldrar är nästan de enda som börjar bli alldeles sentimentala och börjar gråter när jag blir avlämnad på läger. -De ropar upp namn, jag måste gå, sa jag då jag försökte ta mig ur deras gruppkräm. Jag gav mamma och pappa varsin kram och började rulla mitt bagage över grusvägen tills jag kom till det mjuka, färska gräset. Vår gräsmatta på landet var inte ett dugg lik den här, vår var död och mestadels moss. -Celine Karlsson, har vi en Celine Karlsson här? frågade en av lägerledarna. -Ja, jag är här! råkade jag skrika tillbaka. Sedan hörde jag ett litet skratt bakom mig, jag vände mig om och så såg jag en kille, rätt lång med blont hår och blåa ögon. En sån där kille med alla svenska drag. -Victor, sa han och sträckte fram handen. Celine svarade jag och tog fram min hand och hälsade. Han hade en varm hand, medan min var iskall. Sommardagen idag hade inte varit en sån där härlig "sola och bada"-dag utan lite mer som en höstdag. Så jag satte på mig en av mina fleecetoftor ovanpå min slitna gråa T-shirt. -Har han gjort något? frågade han med en skämtsamt röst. -Va. Nej, va? svarade jag oförstående när han frågat mig om lägerledaren gjort något. Jag hörde ett litet skratt ifrån honom, och tittade på honom med ett ansiktsuttryck som visade att jag inte förstod det roliga i det. -Nämen, asså...du skrek typ på lägerledaren. Fick han ur sig till slut. -Haha, nej, men gu vad pinsamt. Det var inte meningen, svarade jag. Vi båda började skratta, jag visste att han skulle vara en

av mina kompisar under lägret, det tre veckor långa lägret. Det var bara en sån där känsla man fick av att skratta med honom. Vi gick fram till det lilla björkträdet där de hade hängt upp vilken hydda man skulle bo i och en karta runt området. -Hydda nummer 3, vilken hydda hamnade du i? frågade jag, och fäste min blick på honom. -Hydda 5, svarade han medan hans blick gick mot kartans håll för att se var den låg. Jag följde hans blick. Jag bodde ganska nära vattnet och han bodde lite längre bort, vid matsalen ungefär. -Vi bor ganska nära ändå, sa jag då jag förstod att han ville hålla sig nära mig. Victor nickade, och vi började gå till våra hyddor. Victor hjälpte mig med några av mina väskor till min stuga. Han lämnade av mig och började gå mot sitt hus. Deras hus var lite mer slitet och gammalt, och hade ett trasigt staket på verandan. Jag gick in i hyddan och såg en annan tjej där. Jag hade lovat mig själv att vara social och skaffa massor av nya vänner på konfirmationslägret. -Hej! Jag heter Celine, sa jag och sträckte fram min hand. Flickan vände sig om och svarade. -Isabelle, och vände sig om igen och fortsatte med upp packningen. Hon var ganska lång, brunt hår i axellängd. Okej tänkte jag och drog upp väskan på sängen bredvid hennes. Jag tog lite kläder och öppnade en byrålåda som verkade ha stått där hur länge som helst. Jag vek ner mina kläder i lådan och stängde den. När jag var färdig med all upppackning så tog jag fram lakanen och örngotten.

~1~

Jag kände lite på sängen, den var hård och knarrade. Suck tänkte jag och började stoppa in kuddarna i sina örngott. Kuddarna hade fläckar som var lite gulbruna, som jag försökte att inte tänka på vad som kunde gett den färgen på kuddarna, jag stoppade dem ner i mina nytvättade, rosa örngott. När jag var färdig med bäddningen så la jag mig i sängen och precis som jag slöt ögonen hörde jag prat från en mikrofon från samlingsplatsen.

En lägerledare sa att alla skulle komma till matsalen. -Ska vi gå?

frågade jag då jag försökte prata med Isabelle som hade hälsat så kallt. -Visst, svarade Isabelle med en irriterad och ointresserad röst. Jag kommer att ha fått henne mer öppen innan detta läger är slut tänkte jag, då jag öppnade dörren för henne. Jag tittade ner på mina fötter och såg mina slitna gamla sneakers. Sedan tittade jag på hennes och såg fina ballerinas skor. -Fina skor, sa jag och tittade på henne. - Tack. Hon tittade ner på mina och sedan tittade hon på mig och sa, - Önskar att jag kunde säga detsamma! Jag tog det inte som en förolämpning för jag visste att det bara var en del av hennes kyliga utsida. Jag hade varit med om flera tjejer som hon i min skola och jag har alltid nått fram och fått dem till mina vänner. När vi var framme så såg jag Victor och vinkade till honom. Vi satte oss på bänkarna i matsalen, och lägerledarna började förklara lite om lägret. Det gamla vanliga, frukost serveras kl 08:00, lunch 12:00, middag 18:00. När vi suttit där i en timme så var det dags för middag. Isabelle och jag gick för att ta mat. Vi tog varsin bricka och tallrik; besticken fanns på bordet. Isabelle tog bara en liten portion sallad och ett glas vatten, inte undra på att hon var så smal, hon åt nästan ingenting. Jag tog en slev spaghetti med köttfärsås. Vi satte oss ner och började äta. Då kom Victor och satte sig ner på andra sidan bordet. -Hej, sa jag glatt till honom. -Tjena, svarade han tillbaka. Jag introducerade Victor för Isabelle men hon verkade inte jätteintresserad av att lära känna honom. Victor och jag började prata och fnittra, sedan vände vi oss om och tittade på resten av matsalen, nästan alla satt helt tysta eller viskade till varandra. Vi vände oss mot varandra igen och började gapskratta. Vi kände hur massor av ögon tittade på oss men vi brydde oss inte. Isabelle verkade dock inte gilla denna sorts uppmärksamhet, den här uppmärksamheten var inte den som hon brukade få, inte en sådan uppmärksamhet som handlade om att hon hade en snygg outfit eller att hon hade den nya märkesväskan. Jag brydde sig inte om sånt, jag älskade att kunna vara mig själv, och folk gillade mig för den jag var. Efter middagen gick jag och Isabelle tillbaka till vår hydda. När vi öppnade dörren såg vi de andra tjejerna där. Sex stycken nya tjejer var i vår hydda och höll på att packa upp. Jag hade helt glömt bort att de skulle vara fler i hyddan än bara jag och Isabelle. De började alla hälsa på varandra. Även om Isabelle inte ville, så hälsade hon. Hilda, Martina, Idun, Pauline, Freja och Polly var de nya tjejerna i hyddan. Polly och Martina var båda brunetter, smala och de verkade vara vänner sen innan. Hilda och Idun var tvillingar. Idun var inte riktigt smal, hon hade orangebrun hårfärg och hennes syster var nog lite smalare och hade brunt hår. Pauline hade svart hår och bruna ögon,

Freja hade blont hår och verkade som en ganska trevlig tjej. Hon hade en turkos, åtsittande tröja och ett par korta shorts. Men hennes shorts täckte åtminstone hela rumpan, Martina och Pollys jeans shorts var otroligt korta, man undrade om de hade trosor eller om det faktiskt var shorts. Vi började alla byta om till pyjamas. Då hörde jag ett fnitter från Martina och Polly. Jag tittade på dem och följde deras ögon till Hilda som stod i underkläder och höll på att sätta på sitt nattlinne. Jag blev osäker på vad jag skulle göra, jag visste att jag inte skulle skratta med dem, men skulle jag bli hyddans polis och säga till dem eller låta det vara. Jag bestämde sig för att låta det vara, för nu i alla fall. Idun drog på sig sitt vita nattlinne så snabbt hon kunde, jag såg hur Idun försökte att gömma sin kropp så gott det gick. -Kom så kör vi sanning eller konka, sa Isabelle exalterad och satte sig på marken. Jag öppnade min låda och tog ut min reservfilt och satte mig på golvet bredvid Isabelle, hon satte sig sedan på min filt också. Mina rumskamrater började samlas nere på golvet i en cirkel.

~2~

-Okej jag kan börja, Polly hur många relationer har du haft? frågade Isabelle. -Jaha, ska jag inte få välja sanning eller konsekvens, eller? frågade Polly då hon inte ville svara frågan. -Sure..sanning eller konka? -Konka, svarade Polly seriöst. Isabelle började fundera på vad hon kunde ge Polly för konsekvens. -Okej jag vet, spring in i en av killarnas hyddor! -Oke.. -Jag var inte färdig. Du ska springa in i deras hydda i bara underkläder och sätta dig på en av deras sängar. -Okej no problem, sa Polly och vände sig till Martina och började skratta. -Vad..? Vad var kul med det? frågade Isabelle undrande eftersom hennes avsikt var att skämma ut henne för killarna. Medan Polly började klä av sig pyjamasen så svarade Martina att de brukar ändå springa in i killarnas rum varje läger, bara för att det är kul och man får flera "vänner". -Jaha, suckade Isabelle. Polly började springa mot killarnas hydda, i den där Victor bodde, men vi fortsatte med sanning eller konsekvens. -Min tur, sa Martina med ett finurligt leende. Vi alla visste att hon hade något elakt på gång. -Idun, sätt på dig Hildas pyjamas och spring in i killarnas hydda. Idun tittade på Hildas pyjamas, hon

hade en magtröja som var lila med spets och ett par korta stretchiga svarta shorts. Hon visste att hennes kropp skulle synas mestadels om hon hade på sig sin systems pyjamas, men hon visste att hon inte ville vara tjejen som var den tråkiga som inte ens kunde vara med på sanning eller konsekvens. Hilda och Idun gick in till badrummet och hon satte på sig Hildas kläder, hon fick nästan inte plats men det fungerade. Hilda gick ut till sovrummet då Polly hade kommit tillbaka. Martina och Polly började skratta, och de fick även med sig Pauline och Freja i skrattet. Jag tittade på Pauline och Freja som hon trott var snälla tjejer med en oförstående blick som fick dem att sluta skratta. - Det funkade ju jättebra, försökte jag få ur mig för att få upp Iduns självförtroende. Idun gick ut ur hyddan och började gå mot en hydda, hyddan var väldigt nära oss men det var inte den som Polly hade sprungit till -Spring då! skrek Martina och Polly samtidigt som de skrattade. Idun började springa, hon stannade framför hyddan och tittade bakåt på oss. Hon öppnade dörren och alla killarnas blickar vände sig mot henne och de började skratta. Martina och Polly kom springande och omfamnade Idun. Deras tröstande var falskt men de älskade att vara runt killar. Idun gick mot vår hydda då Martina och Polly stannade och började prata med några killar. Efter ett tag av tröstande så tog jag och vek tillbaka min filt i lådan. -Jag tror nog att vi är färdiga med sanning eller konsekvens idag. Alla i hyddan nickade. Jag hörde knackningar på dörren och förstod att det var Martina och Polly. Det jag inte förstod var att de hade tagit med sig killarna som de stått och pratat med. -Tjena tjejer! sa Christian med hög röst. Jag drog Martina åt sidan och frågade varför de tagit med fyra stycken killar från hyddan, Martina svarade lite snabbt att hon hade en crush på en av dem och sedan drog Gabriel till sig Martina, snurrade in henne i sin famn och kysste henne. -Men oj, oj, oj. skrattade Polly. Jag försökte att ignorera att det stod en massa killar i mitt rum och gick och la mig, hela kvällen hörde jag fnitter och prat.

Solen sken in genom fönstret bredvid min säng, mina ögon är inte redo att vakna ännu. Jag drog långsamt av mitt täcke och satte mig upp. Mina fötter gled in i mina bruna, lurviga tofflor och jag ställde mig upp. Ingen annan var vaken så jag passade på att ta en dusch nu eftersom de alltid brukade vara upptagna av alla andra i min hydda. Duscharna var inte de fräschaste, men de funkade. Jag satte på duschen så den hin värma upp innan jag gick in, jag tog av mig kläderna och virade en handduk runt mig. Innan jag hann kliva in i duschen knackade det på dörren, jag gick till dörren och där stod Victor.

~3~

-Hej, vad gör du här? frågade jag. -Tänkte bara se om du ville gå till frukost tillsammans sen. -Visst, men jag skulle precis hoppa in i duschen. Är det okej om du väntar ett tag? frågade jag, medan jag blev mer och mer osäker med att stå framför honom i bara en handduk. -Ja, självklart. Victor och jag var mer morgonmänniskor jämfört med resten av min hydda. Jag gick tillbaka till badrummet då jag började höra prat från sovrummet, jag tittade genom dörrspringan. Victor och Idun satt och pratade, jag kunde inte riktigt höra vad de sa men jag kände att det var trevligt; att han var snäll och satt och pratade med henne. Vattnet var varmt kände jag med handen så jag kastade upp handduken så den hängde på duschens dörr. När jag var färdig så gick jag tillbaka ut till sovrummet för att se om de fortfarande satt och pratade. De gjorde de inte, Victor var borta och Idun låg i sängen igen. Tankar om vad de kan ha pratat om började snurra i huvudet, men jag kom inte på något. Jag klädde på mig kläderna och gick ut, och där på verandan satt Victor. -Men hej! trodde du hade stuckit! sa jag med en pigg röst. -Nä, men det var för varmt där inne så jag behövde gå ut. Varmt, tänkte jag. Jag tyckte det var motsatsen men jag sa inget utan bara började gå mot frukosten. Det var ingen annan i matsalen förutom mattanterna och en lägerledare. Vi tog varsin skål flingor och satte oss ner och åt. -Så..vad pratade du och Idun om? frågade jag intresserat. -Inget, svarade Victor med en skarp röst medan han drog handen över munnen. -Okej, sorry. Resten av frukosten satt vi helt tysta och åt. Något måste de ha pratat om. Jag hade hört hur de pratat. Jag ställde mig upp och tog min bricka, jag var nämligen färdig med att sitta tyst och äta frukost. Jag lämnade av min bricka vid disken och gick tillbaka till min hydda. När jag var utanför dörren så hörde jag hur det började låta som om de bråkade där inne. -Ahhhh, jag ska döda dig ditt lilla kryp! hörde jag hur någon skrek där inifrån. -Wow, guys, vad händer? frågade jag då jag såg hur

Idun satt på sin systers säng och blev utskälld av Isabelle -Hon trampade på min Gucciväska! svarade Isabelle surt. Varför tar man med en dyrbar väska till ett läger, tänkte jag. -Okej, men Isabelle, det var nog inte meningen, okej? Vi kan tvätta av den lite med en handduk. Jag la min hand runt Idun och försökte säga till henne att det gjorde inget. Det kommer ordna sig. Isabelle tog sin väska och gick med bestämda steg till badrummet för att försöka fixa sin väska. Under hela dagen så försökte Isabelle vara så långt borta från Idun som möjligt och hängde istället med Martina och Polly. Martina och Polly älskade att ha med sig Isabelle i sitt gäng för hon var också smal och lång och passade perfekt in i deras grupp. Freja och Pauline hängde med i gruppen eller lite mera bakom gruppen, de fick vara med fast innan de hade fått deras makeover så fick de hålla sig lite längre bak för att inte få killarna att tro att de var vänner. Victor och jag gjorde olika aktiviteter tillsammans hela dagen, vi seglade, klättrade, och även så pysslade de även om det inte var något Victor tyckte om. Hilda och Idun satt bara på sina sängar i vår hydda och pratade. Sedan på kvällen så satt flera hyddor framför en lägereld och berättade spökhistorier och självklart började Polly med att berätta en historia. Alla satt rädsla och spända och längtade tills de skulle få veta hur spökhistorien slutade. Jag var otroligt trött efter hela denna dag så jag började gå hem istället för att fortsätta sitta på den fuktiga stocken och lyssna på flera dåliga historier. När jag kom till hyddan så låg Freja och Pauline redan i sina sängar och sov, så jag smög till badrummet och gjorde min nattrutin. Jag borstade tänderna, borstade håret, tvättade ansiktet och smörjde in ansiktet. Jag smög tillbaka till sovrummet och la mig försiktigt i den knarrande sängen. Jag låg och tänkte på olika saker, jag tänkte på vad Victor och Idun hade pratat om; varför hade han torkat sig på munnen? Hade de kysst varandra? Nej, det kunde de inte ha gjort, tänkte jag. Jag skulle inte kunna få reda på det, för Victor ville inte säga något om den stunden så jag valde att försöka sova istället för att fortsätta grubbla på det. Jag vände mig om och tittade ut genom fönstret. Månen var mera blålysande idag, månen glänste.

Plötsligt såg jag hur Victor kom springande. Jag knackade på fönstret och Victor stannade och började närma sig fönstret. Jag öppnade fönstret så gott det gick. -Tjena, vad springer du ifrån? frågade jag som ett skämt. -Inget, eh... jag ska bara hämta marshmallows, choklad och kex.

-Jaha, ska ni göra s'mores? -Ja. Jag måste gå nu annars kommer de bli arga att det tog så lång tid. -Okej, godnatt! Victor fortsatte att springa, och jag stängde fönstret och somnade. Idag så vaknade jag inte av solen som sken genom fönstret utan jag vaknade av att det var jättekallt i rummet, jag tittade genom fönstret. Det var öppet. Jag vet att jag stängde det igår men det måste väl ha öppnat sig under kvällen. Nu när jag vaknade så såg jag att alla redan var vakna. -Hej, varför är ni alla vakna så tidigt på morgonen? frågade jag med en nyvaken röst. -Idun är inte här! svarade Hildamed gråt i rösten. -Hon har väl gått till frukost. -Nej, hon gillar inte att äta så här tidigt! Jag försökte trösta Hilda, och försökte säga att hon var här någonstans. Jag ropade på en lägerledare, som till slut kom springande. -Jag hittar inte min syster! Hon är borta! -Hon är här någonstans. Hon kan inte vara borta, oroa dig inte, sa lägerledaren med en tröstande röst. Hilda, Isabelle, Martina, Polly och jag började leta efter henne. Vi gick till klättringen, hon var inte där. -Idun! ropade Hilda med en förhoppning om att hon skulle svara. Vi fortsatte vidare till stranden. Hon var inte där heller, sedan till bryggan. -Idun! Snälla svara! ropade Hilda, då hon började undra om något hänt henne. Vi gick förbi massor av segelbåtar. Hon låg inte i någon av dem. På vägen tillbaka så såg vi en roddbåt som låg uppe på bryggan, Hilda gick långsamt framåt. Hilda föll ner på sina knän och storgrät. -Vad är det? frågade Pauline då hon själv närmade sig båten. Hon satte sig ner på knä bredvid Hilda, hon var helt chockad. Det var då vi visste att Idun låg i den båten. Alla försökte trösta Hilda medan de själva försökte hålla tillbaka tårarna. Jag sprang tillbaka till hyddorna och ropade på lägerledarna, vi kom springande tillbaka till båten. Lägerledarna blev helt chockade och en svimmade till och med. En av dem ringde till polisen. Den andre försökte få oss att gå ifrån båten. Hilda blev buren därifrån medan vi andra var tillräckligt stabila att gå. När vi kom till samlingsplatsen såg jag Victor, jag sprang mot honom och han omfamnade mig. -Vad har hänt? -Du vet, Idun. fick jag fram mellan tårarna. -Ja, vad är det med henne? -Hon hittades död i en gammal, trasig båt. -Va! Men

jisses! Victor kramade om mig ännu hårdare, jag kände mig trygg, jag kände mig säker nu när jag var med honom. Under hela dagen så satt alla chockade och ledsna på sina rum, Hilda var helt förstörd. Jag visste att alla var för ledsna för att ens gå till matsalen och äta så jag tog på mig uppdraget att hämta mat till alla i min hydda. Jag kom tillbaka med två brickor med flera skålar av spaghetti och köttfärssås. Alla i hyddan blev glada över maten och tog varsin skål. Dagen gick förbi väldigt långsamt men ändå gick det snabbt eftersom det nu redan var kväll. Det knackade på dörren och Martina kom springande. -Vem ska du träffa? frågade Polly då hon inte visste att Martina hade planer utan henne. -Christian. Varför är du så nyfiken? -Nä, jag bara undrade. Martina öppnade dörren och gick ut till Christian som stod där och väntade. Martina och Christian gick till stranden där de satt och snattrade.

~5~

-Jag kommer strax tillbaka, vänta här. -Okej, svarade Martina med en nyfiken röst. Martina såg hur någon kom gående. Var det Christian som redan var tillbaka? -Är du redan tillbaka? Han svarade inte han bara fortsatte gå mot henne. Hon blev alltmer nervös över att det kanske inte var Christian. Det kanske var någon annan. Hon såg hur killen tog fram något blänkande bakom ryggen, hon visste inte vad det var men hon blev räddare för varje steg han kom närmare. Martina började resa sig upp från stranden, då killen snart var vid henne. Hon började ana att det han hade bakom ryggen var en kniv. När hon var uppe på sina fötter började hon springa i den tunga sanden. Martina snubblade på en gren och trillade ner på marken, när hon ställde sig upp och vänder sig om var han precis där. Hur kom han i kapp mig? Hann hon precis tänka, innan den vassa kniven åkte in genom hjärtat på henne och hon föll ner på den mjuka sanden. Innan ljuset slocknade

såg hon ringen på hans finger, den såg ut som en fågel, en svala, ringen var blodig med hennes blod men det var allt hon hann tänka innan allt svartnade. Mördaren gick snabbt bort från liket, och sprang in mellan träden. Polly kom ut ur badrummet, och tittade efter i sovrummet om Martina var tillbaka, vilket hon upptäckte med en förtvivlan att hon inte var. -Har inte Martina kommit tillbaka? frågade hon i alla fall. -Nej, var inte orolig. Hon kommer tillbaka snart, svarade Freja. Polly satte på sig sin pyjamas och kröp ner under täcket. Hon kunde inte somna under hela kvällen. När alla hade somnat gick hon ut ur sängen och såg att Martina fortfarande inte kommit tillbaka men även att Pauline inte var här. Hon gick fram till ett fönster där hon såg Pauline och ryggen av en annan person. Hon kunde inte identifiera personen men kroppsbyggnaden såg ut som en killes. Killen tog fram något ur fickan. Hon såg inte vad det var men Pauline tog emot den och la den i fickan. Pauline kom gående till stugan så Polly hoppade tillbaka till sängs så att Pauline inte skulle tro att hon stått och tittat på henne och killen. Hennes hjärta dunkade hårt i bröstet när Pauline klev in i rummet. Hon tog av sig sin tjocktröja och la sig i sängen och somnade. Polly visste inte vad hon skulle göra så hon valde att bara somna.

Nästa dag vaknade Polly av konstiga ljud. Hon såg hur Hilda rotade efter en av Paulines koftor, det var den koftan som hon hade lagt något i. -Vad gör du? frågade jag nyfiket. -Inget! svarade Hilda då hon hatade att hon blivit upptäckt av Polly.

-Men är inte det där Paulines kofta? frågade Polly då hon visste att det var Paulines kofta. Hilda tog något litet ur fickan och smög ner den i fickan, Polly hann inte se vad det var men hon visste att hon skulle ta reda på det. Hilda gick till badrummet i några sekunder och kom tillbaka snart därefter. Polly visste att hon inte kunde gått på toa under den korta stunden. Hon måste ha gjort något med saken ur Paulines ficka.

När Hilda kom ut igen så la Polly märke till att Hilda hade en ring på sitt finger. Polly hoppade ner från sängen, landade hårt på fötterna men fortsatte fram till Hilda. Polly sa till Hilda med en nedlåtande röst att hon hade en fin ring, och var hon fått den ifrån, men hon visste att det egentligen var Paulines.

-Tack, min mamma gav den till mig. svarade Hilda snabbt. -Mmm, okej! Polly lyfte upp hennes hand upp mot ögonen och tog en närmre

titt på ringen, den hade en svala på sig och den var ganska svart och den hade en lite rödbrun fläck på sidan -Vad är det för något? frågade Polly och pekade på fläcken. Hilda tittade ner på ringen och svarade snabbt att det var rost och drog undan handen och gick ut ur hyddan. Polly visste att det var något på gång. När Pauline vaknade gick hon till koftan och började leta, efter ett tag såg Polly hur hennes huvud vände sig mot henne och tittade argt på henne; -Var är det! skrek Pauline då hon gick argt mot henne. -Jag har den inte, jag lovar! Jag tror dock att Hilda tog den! fick Polly ur sig. Hon trodde inte att Hilda hade tagit den, hon visste att Hilda tagit den. Pauline sprang ut ur hyddan och började leta efter Hilda. Alla i hyddan var nu vakna. Ljudet av sirener började närma sig. Alla i hyddan sprang ut till gräsmattan och såg en ambulans och två polisbilar som var parkerade på gräsmattan.

~6~

Poliserna ville förhöra alla på lägret, ungdomarna, lägerledarna, alla. Freja viskade till Isabelle och sa att det måste handla om Iduns död. Det de inte visste var att det skett ett till mord. Ungdomarna ställde sig på ett led efter varandra, ledet var i alfabetisk ordning så jag var ganska långt fram i ledet.

-Celine! ropade en av poliserna som skulle förhöra mig. Jag gick in i rummet och satte mig ner på den gnisslande stolen. -Vi vill förhöra dig om din relation med Martina. När de sa hennes namn så visste jag att hon aldrig kom hem igår för att hon var död. Jag började tänka på hur stackars Polly kommer vara förkrossad över att hennes bästa vän sen de var barn var borta. -Jag känner henne inte så väl, men hon bor i min hydda. Eller bodde, rättade jag mig själv. Förhöret fortsatte i tio minuter innan de bad nästa person komma in. De hade frågat mig om jag visste vart hon hade gått den kvällen och andra frågor som jag inte riktigt helt kunde svaret på, jag stannade till bredvid ledet när jag såg Martina. -Hon är...död, jag är så ledsen. Polly började storgråta och slog armarna runt mig. På kvällen när alla hade blivit förhörda så började vi prata om vem som höll på med detta, vem som mördade 15-åringar på det här lägret? -Frågade de er också om de sett något som hade en fågeljuvel på sig? -Nej, frågade de dig det? sa Isabelle. - Ja, det var superkonstigt, de hade typ sett något märke på hennes hand som var en cirkel med en fågel i sig. De hade även hittat samma märke på Iduns nacke. -Gud vad konstigt! Tror de att det har med

morden att göra? Jag menar...Idun begick självmord? Eller? frågade Isabelle då hon blev mer och mer nyfiken. -Jo, det trodde poliserna också men de börjar nu tro att det egentligen var ett mord som såg ut som självmord. -Hur vet du allt det här? frågade Hilda med en ganska sur röst. -Jag råkade höra två av poliserna prata om det. Hilda svarade med ett enkelt "jaha". Polly for upp och gick med bestämda steg fram till Iduns syster Hilda. -Ge mig din hand! -Vad gör du Polly? frågade jag och försökte lugna ner Polly. -Hon mördade dem båda! skrek Polly och pekade på Hilda. -Det är inte logiskt, Polly, varför skulle hon döda sin syster? -Jag vet inte men kolla på hennes hand! Jag vände mig om och tog upp Hildas hand och såg ringen som hade en svala på sig, ringen var bränd, det var antagligen så hon märkt liken. -Nej, vänta, vänta! -Vad? frågade Polly surt och helt redo att slå till henne. -Jag snodde den av Pauline. -Men var är Pauline då? frågade jag då jag tittade mig runt för att se om hon var där. -Vi måste hitta henne innan hon dödar någon annan! skrek Isabelle då hon stormade ut ur hyddan och började leta. -Där är hon! skrek Freja och pekade mot baksidan av matsalen. Tjejerna från hyddan började springa mot Pauline och poliserna följde efter. -Vi vet att det var du som mördade dem, sa Isabelle som om det var hon som listat ut det. -Jag lovar att jag inte mördat någon. -Men det är din ring med svalan på är det inte det? frågade Isabelle och knuffade till henne. -Ja, den är min! Men vad har det med något att göra? Nu kom poliserna in i samtalet och berättade att liken haft ett märke av den ringen på sin hand eller nacke. -Oh, shit! sa Pauline och satte sig ner på huk och tittade in i sina händer och började snyfta. Poliserna sa att de måste ta in henne på förhör och sen till fängelset. Pauline följde med dem villigt och snällt. Hon bråkade inte, hon följde bara med. På kvällen märkte alla att Hilda inte kommit tillbaka, men de brydde sig inte för att mördaren var fängslad. De tänkte att hon skulle komma tillbaka när som helst. Vilket hon inte gjorde. På morgonen var poliserna tillbaka, de visste att något hänt henne. De gick ut till poliserna och såg hur Hilda låg i en svart väska som poliserna dragit upp blixtlåset på. Hon var död.

~7~

-Men vem är mördaren? brast Polly ut. -Jag vet inte, men kolla Pauline sitter i bilen! svarade jag snabbt tillbaka. -Men varför är hon här?

frågade Freja och tittade på mig. -I have no idea, svarade jag. Jag gick fram till bilen och frågade Pauline om varför hon var här. Poliserna svarade istället för Pauline, att hon inte alls var mördaren och hon har berättat allt, och att de nu vet vem mördaren är. Poliserna gick till hydda efter hydda och letade efter en kille, som de vet att mördaren var. Tillslut kommer de till en av hyddorna som ligger nära vattnet, de försvinner in en stund men strax där efter har de satt handklovar på en av killarna från hyddan. Jag kunde inte riktigt helt se vem det var så jag gick närmare och då såg jag vem det var, det var Victor. Poliserna gick förbi mig med Victor i handklovar. -Varför gjorde du det? frågade jag då jag inte riktigt fick ihop varför han skulle gjort det. Victor tittade på mig och la huvudet på sne. -Du fattar nog snart. Poliserna ryckte till Victor och kämpade med att få ner honom i polisbilen. Pauline gick ut ur bilen och ställde sig hos oss. Motorn startade och åkte iväg. Vi såg honom en sista gång då han tittade bak på oss. Victor fick gå på förhör och berätta varför han gjorde det och efter det fick han fängelse tid, poliserna sa till oss att hans motiv varit att Gud hade kontaktat honom och sagt att syndarna skall dö.

~8~